

[Bertel Haarder]

Når SF derfor samtidig foreslår, at statens tilskud skal sættes op, og at forældrebetalingen skal sættes ned, og at det oven i købet skal forhandles med BUPL og med FOLA, som er organisationen for forældre, så må vi sige, at her står venstre fuldstændig af. Der bliver sandelig store udgiftsstigninger, selv om vi ikke gør noget som helst, og det er det, der bliver problemet. Hvad med de masser af familier – og det er vel trods alt stadig flertallet – som synes, at det er bedre for de mindste børn, at en af forældrene eller begge på skift passer dem derhjemme, specielt mens de er under 3 år? Hvad med disse familier? Hvor voldsom skal diskriminationen egentlig være mod folk, der vælger en ikke-institutionaliseret løsning? Hvor meget skal vi begunstige de familier, som vælger lige nøjagtig den løsning, som SF synes er den rigtige? Der er et spørgsmål dér, som simpelt hen har noget at gøre med åndsfriheden i det danske samfund. Der er ikke grænser for, hvor stor en forskelsbehandling vi kan stille disse forskellige familietyper over for. Venstre ville egentlig hellere se en lidt større ligestilling imellem de forskellige familiemønstre, sådan at der i højere grad var frit valg og en ligelig offentlig behandling af familier, der vælger det ene familiemønster, og familier, der vælger det andet.

Hvis vi skal have råd til at hæve fripladsgrænsen – og det kan der være argumenter for, det indrømmer vi – så mener vi, at pengene skal hentes f. eks. ved en generel forhøjelse af forældrebetalingen.

Vedrørende kapaciteten på børnehaver og fritidspædagogseminarier har vi egentlig den opfattelse, at uddannelsen helst skulle være 2-årig og ikke 3-årig, som den er i dag. Jeg har læst en artikel af socialministeren, hvor hun giver tilslutning til det synspunkt. Jeg kan også huske, at seminarirektor Aage Valbak har skrevet, at denne uddannelse med fordel kunne være 2-årig i stedet for 3-årig. Hvis man gennemførte det, så var der i hvert fald rigelig kapacitet. Jeg ved ikke, om det er det, SF har i tankerne.

Med hensyn til at gennemføre højere refusioner fra staten til daginstitutionsområdet er det stik imod venstres intentioner. Vi ønsker tværtimod, at man begrænser refusionerne og går over til bloktilskud overalt, hvor det er muligt. Vi har ikke de mindste planer om at

sætte refusionsprocenter op noget som helst sted.

Så er der de to ligestillingsforslag, B 59 og B 60, hvis intention venstre absolut anerkender og respekterer og oven i købet deler, altså dette med, at vi skal have større ligestilling mellem mænd og kvinder på arbejdsmarkedet, og at det gælder om, at beskæftigelsesforanstaltningerne selvfølgelig i lige så høj grad rettes mod arbejdsløse kvinder som mod arbejdsløse mænd. Der skal ikke være tvivl om, at intentionen er helt i orden.

Men jeg har nu sjældent set så overfladiske og mærkelige forslag, hvor man altså bare fremfører en eller anden hensigt, som vel kan være revet ud af en eller anden artikel, som fru Lilli Gyldenkilde engang har skrevet, og så gør man det til et forslag til folketingsbeslutning. Det er, ligesom man ikke kommer ret meget videre, selv om vi så vedtog dette her. Først da skulle vi til at se, hvad der egentlig skulle gøres. Det kan vi altså ikke give tilslutning til.

Jeg vil også godt lige have lov til at føje til, at der er lidt for mange, der har travlt med at sige, at nu fører vi konjunkturpolitik over for både børnene og kvinderne. Vi sender kvinderne hjem til kødgryderne og lukker institutionerne. Vel gør vi ej. Der er en fantastisk vækst i antallet af institutionspladser, og det har der været hele vejen igennem. Der planlægges en fortsat vækst i de kommende år, og der er en fantastisk vækst i antallet af kvinder, som går ud på arbejdsmarkedet. Bare i de sidste 10 år er antallet af kvinder, der har fået beskæftigelse, steget med 150.000. Altså: kvindernes beskæftigelse er steget, oven i købet med over 150.000 beskæftigede personer på 10 år, medens mændenes er faldet med 35.000. Det er gået langt stærkere end forudset i Perspektivplan II.

Det skal man lige have med, når man lytter til denne floskel om, at i krisetider har vi sendt kvinderne hjem til kødgryderne. Det er noget, der overhovedet ikke passer med kendsgøringerne. Det er gået stik modsat og oven i købet hurtigere, end PP II havde forudset, så værre er det altså ikke.

Grethe Fenger Møller (KF):

De fire forslag fra SF må ses som et forsøg på at bekæmpe kvindearbejdsløsheden, og dette er jo en vigtig sag, som må priorite-